

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De acerba vexatione, quæ illi ex parte fratris cuiusdam accidit. Capvt
XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

futurus. Qui tum fortè huic negotio præsentem
 aderant, atque utrinque fufas lachrymas, eductas
 que gestus miserabiles conſpexerant, ad eò ſum
 miſeratione commoti, ut nemo ex eis ſibi præſe
 ſet temperare à lachrymis. Porrò huiuscemodo
 di lugubri geſtu & benigna cōſolatione emo
 liuit pectus illius, ut conſeſtim prompſe
 animo offerret ad amplectendum quod deſe
 ruerat monaſticum inſtitutum. Poſt hæc vi
 ineffabili cum pudore ac ignominia, & grana
 labore ouem hanc perditam ad Chriſti ouilem
 reduxerat, Dei benignitate factum eſt, ut ce
 nobio longè oportunitiori & commodiori ce
 dem ipſa reciperetur, quam fuerat prius: atque
 intantum illius erga Deum feruor & ſtrenu
 itas deinceps excreuit, ſanctaque & cauta ſiue beati
 cuſtodiſta conuerſatio eius adeo in virtutibus
 ad mortem uſque ſtabilita eſt, ut frater illius
 apud Deum & homines pro perpeſſis eius cau
 ſa moleſtijs abundè recrearetur. Cernens autem
 afflictiones eius nomine toleratas tam cōmo
 dè ceſſiſſe, mirè delectabatur & exultabat: per
 ſtrabatque occultas Dei ordinationes, ut diligenti
 bus Deum omnia cooperentur in bonum: et
 ſpexitque ad Deum cum profuſa gratiarum actio
 ne, cuiusque animus totus in Dei laude colliquis
 cebat.

*De acerbæ vexatione, quæ illi ex parte fratris cuius
 dam accidit.*

CAPVT XXVII.

Proficiſcenti illi aliquando laicus quidam
 frater itineris ſocius adhibitus eſt, quem
 propterea inuitus ſecum duxit, quod præ
 ruit

Ouiculam
 perditam,
 magnoque
 labore recu
 peratam oui
 li ſuo reſti
 tuit.

Rom. 3.

rum esset sano cerebro, Redibat in memoriam
eorum omnium, quæ illi à plerisque socijs pe-
tulanter allata fuissent: ac nihilominus sub-
mittens se aliorum voluntati, memoratum
fratrem assumpsit. Itaque fortè in pagum quæ-
dam ante prandium venerunt: quo propter
nundinas magnus fuit hominum concursus.
Erat autem laicus ille frater ex pluvia madidus:
quam obrem domum quandam ingressus, ad
ignem sese applicuit, dicens Sapientiæ Ministro,
se nusquam posse progredi: efficeret absq[ue] ipso,
si quid haberet negocij: se illic eum prætolari
velle. Simul autem ut Minister pedem foras pro-
tulit, frater laicus ab igne surgens, ad mensam
sese contulit, ubi erat dissoluta hominum ne-
gociatorum frequentia, qui ad mercatum illud
spe lucri confluxerant. Qui cum cernerent fra-
trem hunc etiam vino bene madidum, è mēsa
surrexerunt, atque in postico oculos huc illucq[ue]
circumferentem, & oscitabundum consistere,
apprehenderunt eum tanquam qui illi case-
um suffuratus esset. Interim dum scelesti illi
miserum hunc ea ratione vexarent, alij super-
uenere armati homines quinque numero, fe-
roces admodum, atque ij idem fratrem com-
prehēdentes, venena eum spargere ac circum-
ferre vociferabantur. Id namque temporis ru-
mor ille de venenis percubuerat. Cœperunt i-
gitur miserum, magnamque excitatiōem tragœ-
diam, ita ut passim omnes eò aduolarent. Vi-
dens ille se captum, volebat sese explicare è
vinculis, versusque ad circumstantes, his eos
verbis affatus est: *Ausculretis me obsecro paulif-
per, & quid actū sit, ordine vobis patefaciam,*
illis,

Veneficij Su-
fo innoxius
incusatur à
comite.

Illis magno silentio aures erigentibus, ita lo-
qui exorsus est. Perspicitis omnes vos, me pari-
sanæ mentis habere: quo fit vt nemo alicuius
me pensi habeat. Porro socius meus vir corda-
tus est, & perfectus, cui id à nostro Ordine de-
tum est negocij, vt iam inde ab hoc loco ad Tri-
bonos siue Alsatiam vsque, fontes omnes totum
co inficiat. Ed namque proficiscitur, omnium
itinere veneno corrupturus. Agedum igitur de-
to illum apprehendatis: alioqui exitiale hoc
latrocinium exercebit: idemque ipse paulo an-
te sacculum veneno refertum in huius pagi de-
mersit fontem, vt pereant omnes quotquot
huc aduenerint, ex eoq; fonte potarint. Qua
causa est, cur hic permanserim, neque vna cum
illo abscesserim: quando id me malè habet. At-
que vt me verum dicere certum habeatis, fides
eius rei vobis faciet saccus prægrandis, quo li-
bri deportantur, quem habet secum id genus
veneno refertis plenum loculis, & complu-
culis aureis nummis quos tum ipsi, tum Ordo
ni nostro Iudæi dono dederunt, quò hoc in-
mane perpetret facinus. Hæc vbi feroces ac di-
soluti illi percepere homines, itemque alij, qui
eò confluxerant, immanes edidere rugitus,
magnisque clamabant vocibus: Actutum per-
sequamur. Mox alij lanceam, alij securim, alij
quod forte occurrisset arripientes, tanquam
mentis impotes cursitabant, perfractis que se-
ribus & adiculis, vbi se eum reperturos spera-
bant, districtis ensibus lectos & stramina con-
fodiebant: ad eò vt ad hunc tumultum simul
omnes, quotquot in ijs erant nudius aduo-
larent. Aderant illic etiam extranei quidam
hom-

Inquiritur ad
supplicium

homines cum primis honesti, qui eum probè
 nouerant, ijque audito eius nomine, proceden-
 tes in medium, aiebāt iniquè eos agere: virum
 illum ea esse virtute præditum, qui tale flagitiū
 nulla velit ratione perpetrare. Vbi verò inue-
 nire eum non potuerunt, conquiescebant: at
 socium eius ad pagi præfectum captiuum per-
 duxerunt, qui eum iussit in quodam domici-
 lio recludi. Horum nihil nouerat Minister.
 Cumq; iam putaret prandij adesse horam, so-
 ciumque suum vestes pluuiæ madidas deficcâsse
 venit eo animo vt prandium caperet. Vt autē
 hospitium ingressus est, narrabant illi omnem
 hanc tragœdiam. Quibus cognitis, euestigio
 multum perterritus properauit ad ædes, vbi
 socius eius & præfectus erant, orabatq; præfe-
 ctum dimitti sibi socium suum. Respondit ille,
 nulla id posse ratione fieri, velle se eum in tur-
 rim conijcere ob scelus admissum. Id vero mi-
 nister grauitè & acerbè ferens, sursum deor-
 sum cursitabat, vt illi misero opem ferret. Cū-
 que non sine magno dedecore & molestia diu
 satis id egisset, ad extremum grandi suo dispē-
 dio effecit, vt socium suum liberum abire pa-
 terentur. Sperabat tum huic malo finem esse
 impositum: at id hinc primum cœpit recru-
 descere. Vbi enim ab illis, qui magistratum ge-
 rebant, non absque multa sui vexatione & de-
 trimento sese expediērat, tum demum in vitæ
 ipsius discrimen adductus est. Nam cum ab
 præfecto discederet, vespertino tempore ru-
 mor sparsus erat in vulgus & fæces hominum,
 venena eum circumferre: ijq; omnes haud se-
 cius quam latronem eum insectabantur, aded

vt non

Socius eius
 detinetur in
 vinculis.

Vt in discrimen vitæ so-
 cio liberti
 adductus sit.

vt non auderet ad pagum accedere. Digiti
 omnes demonstrabant, dicentes: En hic est
 venenarius, certè non effugiet manus nostras
 morte iam multandus est: nullis se numquam
 apud nos redimere poterit, vt apud prædictum
 efficit. Illo autem fugam ineunte, atque in
 iam declinare volente, atrocius clamare
 perunt. Quorundam ista vox erat: Mergamur
 cum in Rheni flumen, (is enim ad pagi lacum
 decurrebat.) Alij contra dicebant. Minime
 verò: Namq; flumen omne impurus hic
 inficiet, facilius est, vt flumen exuratur. Ruffus
 quidam crudelis & ferus, idemq; lacernam
 durus, arrepta hasta per populi frequentiam
 fortiter nitens, ante omnes constitit, atq; in
 verba prorupit. Audite me viri, & quocumq;
 hic adestis: Nulla poterit hæretic^{us} iste probri
 feriori morte affici, quàm si hac eum hasta
 transfigam, perinde vt configi solent bufones.
 Ita, inquam, venenarium istum nudum
 confossum, & supinum in aëra leuatum ad
 mam hanc sepe fortiter alligabo, efficiamq;
 ne possit ruere. Exarescat corpus impurum
 aëre, vt quotquot sursum deorsum hac per
 fuerint, latronem hunc adspectent, & eum
 stentur ac execrètur tam turpiter defunctum,
 vt & in præsentis & futuro seculo tanto sit
 calamitosior. Id enim homo pestilèntissimus
 quam meritis est. Audiebat hæc verba
 ster nō sine terrore magno altiq; suspirijs,
 ed vt præ angustia lachrymis ora rigaret.
 Quotquot ibi tam circum stabant homines
 nesti, viso illo, acerbè plorabant: quidam
 miseratione tunde bāt pectora, & manus supra
 verba

OIV
 45

verticem complodebant: nec tamen quisquam
 quicquam erat ausus proloqui metu furentis
 turbæ, ne fortè compræhenderentur. Porro
 die iam adueperascente, vltro citroq; perge-
 bat, cum lachrymis petens hospicio recipi: sed
 durè repulsus est. Piæ quædam foemina liben-
 ter eum recepissent domo, sed non audebant.
 Ille igitur mortis angoribus correptus, atque
 omni humana ope destitutus, cum id vni dun-
 taxat expectarent omnes, vt compræhensum
 extinguerent, præ dolore ac mortis formidina
 iuxta sepem quandam corruit, oculosq; tumes-
 centes ad cælestem patrem erigens, ait. O pater
 indulgentissime, quando tandem misero feres
 auxilium his angustijs laboranti? O pater mul-
 to pijsime, cur aded mei obliuisceris? O pater,
 ô fidissime, ô clementissime pater, adhis misero
 mihi in hac extrema necessitate mea, iam enim
 præmortuo corde meo, nulla viuendi spes re-
 liqua est: profus iam emoriendum est mihi
 siue in aquas demerso, siue flammis conflagra-
 ti, siue lancea confixo. Commendo tibi hodie
 desolatum spiritum meum, misereat te huius
 calamitosæ mortis meæ, non enim longè ab-
 sunt, qui me occidant. Lamentabiles has queri-
 monias vbi Sacerdos quidam percepit, illuc
 properans, vi eum extraxit è manibus eorum,
 introductumque in ædes suas seruauit ea
 nocte illæsum, & summo mane di-
 missum ex præsentis mortis
 discrimine libe-
 rauit.

Ingens Min-
 sti ex præsen-
 ti periculo
 afflictio.

Eripitur ab
 imminente
 clade.

De